

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Казанлък, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: СТЕЛА В. Г.

при участието на секретаря МАРИАНА Т. МАТАНОВА като разгледа докладваното от СТЕЛА В. Г. Гражданско дело № 20245510102371 по описа за 2024 година

В исковата молба пълномощникът на ищцата адв. М. заявява, че на 04.01.2021 г. между доверителката му и ответника бил сключен договор за предоставяне на потребителски кредит № 968435, съгласно който договор е приложим ЗПФУР. Страните се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 1000 лева. Посоченият годишен процент на разходите в размер на 49,66%.

Сочи, че в чл. 5 от Договора било уговорено, че кредитът се обезпечава с Поръчителство, предоставено от „Ф.В.“ в полза на Дружеството ответник.

Заявява, че при сключването на договора за потребителски кредит никъде не било посочено в съдържанието на договора какъв е размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция от свързано на кредитора дружество. След като усвоила сумата от 1000 лв. П. С. установила, че освен заемната сума от 1000 лв., й били начислени такса за обезпечение с поръчителство - услуга предоставяна от партньор на „Ф.Б.“ ЕООД, в размер на 500 лв.

Счита процесния договор за недействителен, поради следните причини: дължимите вноски по договора за поръчителство не са посочени в договора за кредит, нито пък е посочено в ОУ, че сключването на договор за гаранция е задължително условие за предоставяне на кредит – в чл. 5.3 от ОУ е посочено като възможност за повишаване кредитоспособността и вероятността да бъде одобрен за кредит, а не като задължително условие за кандидатстването, каквото се явява всъщност. Твърди, че договорът не е подписан нито с квалифициран, нито с обикновен електронен подпис, поради което липсва съгласие. Заявява, че доверителят му не е подписвал договор за

поръчителство, както и че такъв не му е бил представян.

Счита процесният договор за нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма, както и евентуалният договор за допълнителна услуга.

Твърди, че договорът е недействителен по смисъла на чл. 22 ЗПК, тъй като противоречи на чл. 11 ал.1 т. 10 ЗПК и не съдържа начина на изчисляване на ГПР и липсва яснота как е формиран същия, респ. общо дължимата сума по него. Посочен е само ГПР в %, но не е посочен начина на изчисляването му.

На следващо място е посочен грешен ГПР, като сумата по предоставяне на поръчител не е включена като разход по договора, а това следва да бъде направено, тъй като ответникът не предоставя възможност за сключване на договора за кредит без да му бъде предоставен поръчител, за което събира допълнително възнаграждение. С това допълнително плащане се покриват разходи във връзка със задължението за предоставяне на сумата и следва да бъдат включени в ГПР, съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, при което същият би надхвърлил законовото ограничение, вземайки предвид сегашния му размер и съотношението между главницата и възнаграждението за гаранцията. Посоченият в договора годишен процент на разходите и обща дължима сума не отговарят на действителните такива. Посочените в договора за заем пониски стойности, представляват невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП, във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. /В този смисъл: Решение № 260123 от 25.09.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1214/2020 г.; Решение № 682 от 7.07.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 880/2020 г.; Решение № 1375 от 22.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1983/2019 г.; Решение № 220 от 18.02.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2957/2019 г.; Решение № 1411 от 29.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1207/2019 г.; Решение № 1510 от 13.12.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2373/2019 г. и Решение № 33 от 8.01.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2344/2019 г./

Счита, че сумата, претендирана от ответното дружество по договор за поръчителство, несъмнено следва да бъде включена в ГПР, тъй като е разход във връзка с предоставяне на кредита по см. на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Счита, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит и чрез предвиждане на вноски за гаранция по договор за поръчителство, което е свързано с допълнителни разходи за потребителя за заплащането ѝ, е заобиколена императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита. Действителният размер на ГПР по процесния договор, с включени и разходите за предоставяне на гаранция по договора за поръчителство, е в размер над 70%. Предвид горното, посочените в договора размери на годишния процент

на разходите и общата сума, дължима от потребителя, не съответстват на действително уговорените такива, налице е неяснота при определяне на ГПР, което води до недействителност на договора /чл. 22 ЗПК/.

В глава четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити изрично се сочи: „В условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите - членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедурат по този начин". (Решение по дело С-714/22)

Счита, че целият договор за потребителски кредит следва да бъде приет за недействителен, тъй като съдържащата се в него клауза за предоставяне на банкова гаранция не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора; начисляването на такса за допълнителна услуга - гарант, чийто размер не е включен в самия договор и в посочения ГПР налага на потребителя да приеме клауза, с която не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора; договорът е във вреда на потребителя, като не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и поетите задължения на търговеца и потребителя, налагайки изключително висока такса за допълнителна услуга.

Счита договорът за потребителски кредит за недействителен на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, евентуално на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл. 11, чл. 19 ЗПК.

Счита клаузата на чл. 5 от договор за предоставяне на потребителски кредит № 968435 за нищожна, като неравнопоставена по смисъла на чл. 143, т. 9 ЗЗП и като нарушаваща разпоредбите на чл. 10, ал. 2, чл. 10а, ал. 4, чл. 19, ал. 1 и 4 ЗПК.

Въз основа на гореизложеното, моли съда да приеме, че са налице пороци, обуславящи нищожността на договор за потребителски кредит № 968435, сключен между доверителката му и „Ф.Б." ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., на основание чл. 22 ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК., евентуално на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл. 11, чл. 19 ЗПК, чиято недействителност моли да бъде прогласена.

В условията на евентуалност, в случай, че съдът отхвърли първоначалния иск, моли да провъзгласи нищожността на клаузата на чл. 5 в Договор за предоставяне на потребителски кредит № 968435, сключен между

доверителката му П. П. С. с ЕГН ***** и „Ф.Б.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., предвиждаща заплащане на възнаграждение за предоставяне на обезпечение - поръчителство от "Ф.В." в полза на ответника. Претендира присъждането на разноски.

Моли, ако са редовно призовани за първото заседание на делото, но не се явят, на основание чл. 238, ал. 2 от ГПК делото да се гледа в тяхно отсъствие.

С допълнителна молба вх. № 13405/26.09.2024 г. по описана Районен съд – Казанлък пълномощникът на ищцата адв. М. заявява, че цената на иска е 1500 лева. За съдебно заседание ищцата е редовно и своевременно призована не се явява и не изпраща процесуален представител.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от юриск. Г. Г., в качеството ѝ на пълномощник на ответното дружество, с който моли съда да приеме предявения иск за неоснователен.

В тази връзка излага следните съображения:

Ищецът посочва, че на 04.01.2021 г. между него и ответника „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК *****, е сключен Договор за потребителски кредит № 968435/04.01.2021 г. По силата на договора, ответникът е отпуснал кредит на ищеца за сума в размер на 1000 лв. Уговорено е, че кредитополучателят е длъжен да върне главницата и да заплати лихвите по кредита в срок до 12 месеца.

Сочи, че по силата на чл. 5 от договора ищецът е бил длъжен също да даде подходящо обезпечение на своето задължение, чрез поръчителство от Мултитууд Банк (Малта).

Моли съда да приеме, че твърдението на ищеца за нищожност на чл. 5 от договор е неоснователно.

Относно твърдяната липса на право на избор от страна на потребителя спрямо начина на обезпечаване на задължението за връщане на кредитните средства заявява, че:

Твърдението, че поръчителството от Мултитууд Банк (Малта) е задължително условие за сключване на кредитен договор, е неоснователно. Кредитополучателят може да избере свой поръчител или този, предложен от кредитора. Според сайта на „Ф.Б.“, потребителят сам избира обезпечението. Следователно сключването на договор за гаранция не е задължително.

Също така, исковете за нищожност или унищожаване на Договора за гаранция са недопустими, тъй като не са насочени срещу правилната страна — Мултитууд Банк, а не „Ф.Б.“ ЕООД.

Мултитууд Банк е самостоятелно юридическо лице, банкова институция, лицензирана в Малта, която предоставя услуги на територията на Република България по силата на свободата на предоставяне на услуги,

съгласно взаимното признаване на единния европейски паспорт, и е вписана под № 178 в нарочния регистър на БНБ.

Договорът за гаранция е отделно облигационно правоотношение, по което Ф.Б. не е страна. Прогласяването на Договора за гаранция за нищожен, съответно унищожаването му в рамките на настоящото съдебно производство няма да произведе сила на пресъдено нещо по отношение на Мултитуюд Банк и така няма да настъпи промяна в патримониума на ищеца.

С оглед гореизложеното, счита, че ищецът е завел исковете за прогласяването на нищожността, съответно унищожаването на Договора за гаранция срещу ненадлежна страна по делото, поради което същите следва да бъдат оставени без разглеждане като недопустими.

Ищецът сам е избрал Мултитуюд Банк (Малта) като поръчител в електронния формуляр и след като е бил информиран за дължимите такси, е подал заявление за кредит. Получил е предоговорна информация по e-mail, която изрично посочва, че за сключването на договора за кредит „Ф.Б.“ изисква поръчителство. Ищецът е получил и документи от Мултитуюд Банк, включително Договор за гаранция. След като е бил информиран, ищецът е потвърдил чрез SMS желанието си да сключи договора.

С оглед на това счита, че не може да се говори за заблуждаваща търговска практика по чл. 68е от ЗЗП. Ответникът не е въвел ищеца в заблуждение относно избора на поръчител или дължимите суми. На всеки етап ищецът е бил информиран за последствията от своя избор, включително за сумите, дължими на Мултитуюд Банк, ако избере нея за поръчител.

Претенциите на ищеца не са подкрепени с убедителни доказателства. Исковата молба съдържа общи твърдения, неподкрепени с конкретни факти и документи, и не представя ясни доказателства за плащания, възникнали отношения или суми.

Заявява, че твърденията за нарушение на чл. 143 от ЗЗП са неоснователни. Чл. 5 от договора ясно посочва избраната от ищеца опция за поръчител, без задължение за сключване. В СЕФ и договора за гаранция са подробно описани възможностите за обезпечение и дължимите суми към Мултитуюд Банк, които ищецът е приел доброволно.

Относно твърдяното нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК сочи, че:

Договорът за гаранция е възмездна услуга от трето лице, а разходът за нея не се включва в ГПР, тъй като е незадължителна. Твърдението на ищеца за допълнителни разходи е неоснователно, тъй като обезпечението е резултат от оценка на кредитоспособността по закон. „Ф.Б.“ е предоставила необходимата информация за ГПР и условията, като ищецът е имал време да избере обезпечение и правото да се откаже в 14-дневен срок, но не е упражнил това си право.

„Ф.Б.“ ЕООД и „Мултитуюд Банк“ ЕАД оперират като отделни икономически субекти. Те имат отделни банкови сметки (видни от

погасителните планове към договора за кредит и договора за гаранция, приложени по делото). Българското законодателство не забранява договора за поръчителство между длъжник и поръчител да бъде възмезден. Счита, че при определянето на ГПР няма допуснати нарушения и ищецът е имал цялата необходима информация и време, за да вземе решение дали сключването на договор е подходящо за него.

С оглед на изложените обстоятелства, моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен на основанията, изложени в настоящия писмен отговор. Претендира присъждането на „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК ***** на направените по делото разноски.

Моли, ако са редовно призовани за първото заседание, но „Ф.Б.“ не изпратят свой процесуален представител, делото да се гледа в тяхно отсъствие. За съдебно заседание ответното дружество е редовно и своевременно призовано не изпраща процесуален представител.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, приема за установена следната фактическа обстановка :

На 04.01.2021г. между „Ф.Б.“ ЕООД като заемодател и П. П. С. като заемател е сключен договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние. Ответникът заемзаемодател е отпуснал на ищеца – заемател сума в размер на 1 000 лева. Ищецът П. П. С. се е задължила да върне заема с еднократно плащане, извършено на падежна дата 03.02.2021г. Заемодателят предоставя на заемателя заем при следните условия : размер на заема – 1 000 лева; срок на заема – 30 дни, считано от датата на превеждане на сумата на заема; надеждна дата – 03.02.2021г. – заемателят се задължава да върне заема с еднократно плащане, извършено на падежната дата; годишен процент на разходите /ГПР/ - 49.85 %. Съгласно чл.5 от договора от 04.01.2021г., заемът се обезпечавя с поръчителство от Феретум Банк. Договорът се сключва не по- късно от края на работния ден, в който е сключен заемът. С одобряването на обезпечението, уговорката свързана с обезпечението не може да се отмени нито от заемателя, нито от лицето, предоставило обезпечението.

Тези обстоятелства се установяват и от представените и приети писмени доказателства : Договор за предоставяне на потребителски кредит № 968435/04.01.2021 г., сключен между „Ф.Б.“ ЕООД и П. П. С.; Стандартен европейски формуляр.

По делото е изготвена и изслушана съдебно – счетоводна експертиза, която е депозирила писмено заключение неоспорено от страните, което съдът възприема като компетентно и добросъвестно изготвено. От заключението на експертизата се установява, че усвояване на средствата от кредита в размер на 1 000 лева е извършено на 04.01.2021 с паричен превод от EasyPay в полза на П. П. С.. Сумата е преведена с основание „968435“ и наредител „Ф.Б.“ ЕООД.

Операцията е документирана с разписка за извършено плащане от 04.01.2021г. в размер на 1 000 лева. Общият размер на извършените плащания по договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние е 1 051.20 лева разпределени по отделните елементи на дълга, както следва : главница 1 000 лева и лихва 51.20 лева. Ищцата П. П. С. и кредитополучател по договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние е извършила погасителната вноска на 29.01.2021г. Начисленото възнаграждение за обезпечение съгласно чл.5 от договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние от 04.01.2021г. е 428.80 лева. Посочено е, че след като експертизата е калкулирала ГПР, съгласно изискванията на чл.19 от ЗПК и Приложение №1 от същия закон, и параметрите на процесния договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние – главница, лихвен процент, срок, ведно с включени разходи за допълнителна такса за обезпечение в размер на 428.80 лева, изплатена на краенападеж. При така посочените параметри, размерът на ГПР е 520.93%

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи :

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1, 2 и 3 от ЗЗД, вр. чл. 22, вр. чл. 10, вр. чл.19 от ЗПК, вр. чл. 143, ал. 1 от ЗЗП.

Искът е допустим, тъй като е със страни - страните по договорно правоотношение, и при наличие на правен интерес от търсената искова защита, доколкото при положително съдебно решение, правните последици ще рефлектират благоприятно върху патримониума на ищеца.

Установи се, че между „Ф.Б.“ ЕООД като заемодател и П. П. С. в качеството на заемател е възникнало заемно правоотношение, основано на сключения между тях договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние, по силата на който заемодателят предоставил на ищеца паричен заем, а последният се е задължил да го върне. Заемодателят „Ф.Б.“ ЕООД е небанкова финансова институция по смисъла на чл.3 от ЗКИ като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищцата П. П. С. е физическо лице, като при сключването на договора за заем е действала именно като физическо лице. Тъй като страните по договора за паричен заем имат качествата на кредитор съгласно на чл.9, ал.4 от ЗПК и на потребител по смисъла на чл.9, ал.3 от ЗПК, то този договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на ЗПК и ЗЗП.

Процесният договор за предоставяне на обезпечение, обезпечева

договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние. Договорът за предоставяне на обезпечение има за цел да обезщети вредите от фактическа неплатежоспособност на длъжника, които кредиторът би могъл да претърпи, при неплатежоспособност и липса на обезпечение, което влиза в противоречие с предвиденото в чл.16 от ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга, сам да оцени платежоспособността на потребителя и да предложи добросъвестно цена за ползване на заетите средства, съответна на получените гаранции. Отделно от това този договор води до значително оскъпяване на ползвания заем като утежнява финансовото състояние на длъжника, а обвързването на възможността за отпускане на заем с договора за предоставяне на обезпечение на практика прехвърля върху кредитополучателя финансовата тежест за изпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на кандидатстващия за заем, за което на кредитора не се дължат такси по силата на чл.10а, ал.1 и ал.2 от ЗПК. Предвид това съдът намира, че уговореното възнаграждение по договора за предоставяне на гаранция, се основава на неравнопавна за ищцата-потребител клауза, която се явява нищожна по смисъла на чл.146, ал.1 от ЗЗП.

В съдебната практика, за нищожност на договорите поради накърняване на добрите нрави се приема, че “добри нрави“ по смисъла на чл.26, ал.1, пр.трето от ЗЗД е обща правна категория, приложима по конкретни граждански, респ. търговски правоотношения, изведена от юридическите факти, обуславящи тези правоотношения, понятие, свързано с относително определени правни норми, при приложението на които съдът прави конкретна преценка на обстоятелствата. Във всеки отделен случай, въз основа на доводите на страните и събраните доказателства по конкретното дело, съдът може да прецени дали поведението на конкретния правен субект съставлява действие, което накърнява “добрите нрави“, злепоставя чужди интереси с цел извличане на собствена изгода, а именно дали за сметка на икономически по-слабия субект реализира свръх печалби. Клаузата от договора за предоставяне на гаранция, предвиждаща задължение за длъжника за плащане на възнаграждение на поръчителя, е недействителна на основание чл.146 от ЗЗП, защото представлява уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. В правната доктрина и съдебна практика се приема, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, предл. трето от ЗЗД е налице, когато се нарушава правен принцип било той изрично формулиран или проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. Такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Поради накърняването на принципа на “добрите нрави“ се достига до значителна не еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение. Когато

е налице явна нееквивалентност между предоставената услуга и уговорената цена, се нарушава принципът на добросъвестност при участие в облигационните отношения. В случая, такава нееквивалентност между престациите е налице, тъй като договорена сума за възнаграждение на поръчителя е в размер на 428.80 лева и съставлява допълнителна сума, която е половина от сумата на предоставения заем. По този начин безспорно се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост.

Отделно от това, възнаграждението от 428.80 лева се заплаща от ищеца без той да получава насрещна престация, като по този начин той е притиснат да сключи договора за предоставяне на поръчителство и то с предварително избрано от заемодателя дружество, за да бъде предоставен заема. Този извод следва от това, че в договора за паричен заем задължението на заемополучателя да осигури поръчителство, не е определено като предварително условие за сключване на договора, което от своя страна противоречи на принципа за добросъвестност. Независимо, че произтича от друга правна сделка, възнаграждението за предоставяне на гаранция съставлява разход по кредита по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗПК, защото икономическата тежест се понася от заемополучателя, който го плаща наред с другите парични задължения по договора, и е пряк разход, свързан с кредита, доколкото се дължи, независимо дали отговорността на поръчителя е ангажирана при евентуално неизпълнение или не.

Според чл.19, ал.1 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В §1, т.1 от ДР на ЗПК „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Уговореното възнаграждение по процесния договор за предоставяне на поръчителство по своята същност представлява разход по кредита, който е бил известен и е следвало да бъде включен в ГПР. Установеният в договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние годишен процент на разходите е в размер на 49.85 %, но той не включва възнаграждението по договора за предоставяне на обезпечение, видно от сключването на неоспорената съдебно – счетоводна експертиза. С начисляването на възнаграждението за предоставеното обезпечение се превишава максималният размер на ГПР по чл.19, ал.4 от ЗПК, който е ограничен до петкратния размер на законната лихва.

Предвид установеното съдът счита, че със сключването на договора за

предоставяне на поръчителство се цели допълнително оскъпяване на кредита, с допълнителното възнаграждение на заемодателя, което е уговорено по другото правоотношение, единствено с цел да се заобиколи императивната разпоредба на чл.19, ал.4 от ЗПК, което от своя страна води до недействителност на договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че договорът за потребителски кредит, сключен между страните, се явява недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и и 11 ЗПК и не поражда целените правни последици. С оглед основателността на главния иск, съдът не дължи произнасяне по този, предявен при условията на евентуалност.

В разпоредбата на чл.236, ал.1, т.6 от ГПК е предвидено задължение за съда да се произнесе в тежест на кого възлага разноските.

При този изход на спора, ищецът има право на разноски, в размер на 2 330 лева, представляващи заплатена държавна такса, възнаграждение за вещо лице и възнаграждение за един адвокат с ДДС. Съдът счита, че посочените в списъка по чл.80 от ГПК 20.00 лева куриерски услуги не са разноски по смисъла на чл.78, ал.1 от ГПК. Съдът намира, че посочените разходи не са разноски по смисъла на закона. Под разноски законът има предвид внесена държавна такса, възнаграждение за един адвокат с ДДС, възнаграждения за вещи лица и възнаграждения за свидетели. На присъждане съобразно нормата на чл.78, ал.1 от ГПК не подлежат разходите, които е направила страната за редовността на исковата молба, съобразно разпоредбите на чл.127 и чл.128 от ГПК, тъй като нормата на закона не предвижда задължение противната страна да репарира подобни разходи.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на договор №968435 за предоставяне на финансови услуги /заеми/ от разстояние от 04.01.2021г. сключен между П. П. С., ЕГН ***** с адрес град *****, със съдебен адрес Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, *****, представлявано от адвокат Д. М. М., чрез адвокат Д. М. и „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: град *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., поради противоречие със закона, на осн. чл. 26, ал.1 ЗЗД, във вр. с чл. 10а и чл. 19, ал. 4 от ЗПК, във вр. с чл. 22 от ЗПК.

ОСЪЖДА „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: град *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н. да заплати на П. П. С., ЕГН ***** с адрес град *****, със съдебен адрес Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, *****, представлявано от адвокат Д. М. М., чрез адвокат Д. М. сумата от 2 330 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Казанлък: _____